

syns- og kontrolopgaver også i de situationer, hvor den omtalte vurdering indebærer, at man i de omhandlede mistanketilfælde er inden for anvendelsesområdet for lovforslagets § 9, stk. 1. Der kan i den forbindelse henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 15-18, hvor der er nærmere redegjort for, at myndighederne også i sådanne situationer kan udføre tilsyns- og kontrolopgaver, såfremt der er anledning til det med henblik på behandlingen af andre spørgsmål end fastsættelse af straf.

Hvad enten myndigheden i det enkelte tilfælde er »inde i« lovforslagets § 9 eller ej, kan myndigheden således gennemføre kontrolforanstaltninger m.v., hvis det er et sagligt led i udførelsen af myndighedens tilsyns- og kontrolopgaver.

3. Lovforslagets § 10, herunder identifikation

Gorm Toftegaard Nielsen finder ikke, at der i relation til lovforslagets § 10 om mistænkte personers ret til ikke at udtale sig bør ske identifikation mellem på den ene side en juridisk person (f.eks. et aktie- eller anpartsselskab), som mistænkes for et strafbart forhold, og på den anden side fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, herunder bl.a. ansatte.

Hertil bemærkes, at dette spørgsmål om identifikation er behandlet nærmere bl.a. i Retssikkerhedskommissionens betænkning, side 148 ff, samt i pkt. 4.2.4 og 4.3.4 i lovforslagets bemærkninger. Som det fremgår heraf, har Retssikkerhedskommissionen beskrevet to mulige modeller.

Den ene model indebærer, at der skal ske identifikation mellem den juridiske person og fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, såfremt der foreligger konkret mistanke om, at der er begået en lovovertrædelse, som kan medføre straf for den juridiske person som sådan.

Den anden model indebærer, at der kun skal ske identifikation mellem den mistænkte juridiske person og en enkelt person fra virksomhedens ledelse (den processuelle repræsentant), hvorimod andre fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, herunder ansatte, behandles som tredjemænd (vidner).

Anvendes den førstnævnte model med fuld identifikation vil fysiske personer med tilknytning til en juridisk person, som mistænkes for en strafbar lovovertrædelse, således ikke kunne på-

lægges at afgive oplysninger til myndigheden, medmindre det kan udelukkes, at de oplysninger, som søges tilvejebragt, kan have betydning for bedømmelsen af den formodede lovovertrædelse, jf. lovforslagets § 10, stk. 1. Anvendes den anden model, vil fysiske personer med tilknytning til den juridiske person derimod kunne pålægges at afgive oplysninger til myndigheden, hvis det sker med henblik på andre spørgsmål end fastsættelse af straf, jf. lovforslagets § 10, stk. 2.

I Retssikkerhedskommissionens betænkning (side 152) anføres det, at der kan argumenteres for begge de nævnte modeller, og at der således er tale om et spørgsmål, der kan give anledning til betydelig tvivl.

Justitsministeriet er enig i dette og har derfor som omtalt i pkt. 4.3.4 i lovforslagets bemærkninger ved valget mellem de pågældende modeller måttet foretage en samlet afvejning af forskellige fordele og ulemper ved hver af modellerne.

Denne samlede afvejning har medført, at der i lovforslaget lægges op til en ordning med fuld identifikation, således at der i relation til lovforslagets § 10 som udgangspunkt skal ske identifikation mellem på den ene side en mistænkt juridisk person og på den anden side fysiske personer med tilknytning til den juridiske person, herunder ansatte.

Justitsministeriet har i den forbindelse som anført i lovforslagets bemærkninger bl.a. lagt vægt på, at anvendelse af kommissionens anden model – hvorefter der alene skulle ske identifikation mellem den juridiske person og en enkelt person fra den juridiske persons ledelse (den processuelle repræsentant) – kunne indebære vanskelige afgrænsningsspørgsmål, idet en forvaltningsmyndighed i forbindelse med spørgsmålet om anvendelse af en oplysningspligt i så fald skulle vurdere, hvorvidt der var tale om en fysisk person, som under en eventuel senere straffesag mod den juridiske person ville blive tillagt beføjelser som processuel repræsentant. Hertil kommer, at størstedelen af de eksisterende oplysningspligter ikke alene omhandler adgangen til at kræve oplysninger meddelt mundtligt, men også indebærer, at oplysninger enten af egen drift eller efter begæring fra myndigheden skal indsendes til den pågældende myndighed. I sådanne situationer ville det efter Justitsministeri-